

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 860/2016
28.02.2018. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца "АА" АД из ..., кога заступа Здравко Петровић, адвокат из ..., против тужених .ББ, ВВ и мал. ГГ, чији је законски заступник мајка ДД, сви из ..., чији је пуномоћник Зоран Дујаковић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4348/15 од 09.09.2015. године, у седници одржаној 28.02.2018. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж 4348/15 од 09.09.2015. године и пресуда Основног суда у Ваљеву П 291/14 од 28.04.2015. године и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П 291/14 од 28.04.2015. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезани тужени да тужиоцу на име накнаде штете солидарно исплате износ од 5.285.936,64 динара, са законском затезном каматом и то на износ од 1.837.836,64 динара почев од 31.07.2012. године па до исплате, на износ од 1.737.680,00 динара са законском затезном каматом почев од 27.08.2012. године па до исплате и на износ од 1.710.420,00 динара са законском затезном каматом почев од 24.09.2012. године, па до исплате. Ставом другим изреке, обавезани су тужени да тужиоцима солидарно на име накнаде парничних трошкова исплате износ од 292.960,00 динара, са законском затезном каматом почев од 28.04.2015. године до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4348/15 од 09.09.2015. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужених и првостепена пресуда потврђена у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде, тако што су обавезани тужени да солидарно исплате тужиоцу трошкове целокупног поступка у износу од 382.960,00 динара, са законском затезном каматом на износ од 337.960,00 динара почев од 28.04.2015. године, а на износ од 45.000,00 динара почев од 09.09.2015. године до исплате.

Против наведене пресуде донете у другом степену, тужени су благовремено изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/2014), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажном пресудом Општинског суда у Љигу К 45/03 од 11.02.2004. године, окривљени ЋЋ је оглашен кривим за кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 3., у вези са чланом 195. став 3., у вези става 1. КЗ. Кривично дело је извршено 12.10.1998. године тако што је окривљени управљајући теретним возилом скривио саобраћајни удес у коме су повређени путници аутобуса у власништву Предузећа "... превоз" из ..., а који аутобус је био осигуран код тужиоца. Правноснажном пресудом Првог општинског суда у Београду П 283/02 од 06.03.2008. године тужилац је обавезан да плати накнаду оштећеним лицима ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ и ИИ, по траженим видовима нематеријалне штете. Обавезу из ове пресуде тужилац је извршио исплатама оштећеним лицима 31.07.2012. године, 27.08.2012. године и 24.09.2012. године. Окривљени ЋЋ је преминуо, а тужени су решењем Основног суда у Ваљеву О 2840/12 од 14.12.2012. године оглашени за наследнике на његовој заоставштини, по законском основу наслеђивања.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су усвојили тужбени захтев, с позивом на одредбу члана 939. став 1. Закона о облигационим односима и чланова 222. и 224. Закона о наслеђивању.

Основано се у ревизији тужених указује да због погрешне примене материјалног права чињенично стање није правилно и потпуно утврђено.

Према одредби члана 939. став 1. Закона о облигационим односима, исплатом накнаде из осигурања прелази на осигураваача, по самом закону, до висине исплаћене накнаде сва осигураникова права према лицу које је по ма ком основу одговорно за штету. Судови правилно закључују да се тужилац исплатом накнаде штете оштећеним лицима суброгирао у њихова права према одговорном лицу и са моментом извршене исплате стекао право на "регресно" потраживање. Правни претходник тужених ЋЋ је лице одговорно за штету по основу кривице, у смислу члана 158. Закона о облигационим односима. Тужилац је осигураваач путничког аутобуса чији возач није скривио удес, па има право на накнаду износа, исплаћених по основу обавезног осигурања путника у јавном саобраћају од последица несрећног случаја, оштећеним путницима у аутобусу.

Према одредби члана 222. Закона о наслеђивању наследник одговара за оставиоцеве дугове до висине вредности наслеђене имовине, а према одредби члана 224. истог закона, санаследници солидарно одговарају за оставиоцеве дугове, сваки до висине вредности свог наследног дела, без обзира на то да ли је извршена деоба наследства. Из образложења побијаних одлука произлази да је о тужбеном захтеву у односу на тужене одлучено само на основу чињенице да су они оглашени за наследнике лица одговорног за штету. Међутим, основано се у ревизији указује да је

правилна примена материјалног права захтевала утврђење да ли је имовина коју су тужени наследили довољна за намирење потраживања тужиоца. Како према наведеним одредбама Закона о наслеђивању не постоји законска претпоставка да је наслеђена имовина довољна за намирење потраживања оставиоцевих поверилаца и како оне упућују само на пасивну легитимацију наследника, а не и на основаност захтева према њима, то је било нужно утврдити да ли је имовина коју су тужени наследили довољна да се обавезу да му накнаде износе исплаћене оштећеним лицима. Околност да су тужени наследници не значи да се према њима аутоматски може усвојити тужбени захтев, нити се правилна примена материјалног права може отклонити позивањем на формално-процесне разлоге, како је то учинио другостепени суд. Исто се односи и на став судова да се тужени не могу са успехом позивати на приговор несавесног вођења парнице (а што је правна природа навода коју су тужени истицали током поступка, указујући да ни они, а ни њихов правни претходник ЋЋ нису учествовали у поступцима у којима су оштећена лица тужила овде тужиоца за накнаду штете, да о тим поступцима нису били ни обавештени и да их тужилац није ни позивао да се у тим парницама умешају на његовој страни. Судови су пропустили да оцене да ли је оваквим понашањем тужилац допринео да висина његове штете, а чију накнаду сада потражује од тужених, буде већа. У ревизији се указује и да су судови пропустили да оцене навод тужених да нису дужни да камату на појединачне исплате тужиоца оштећеним лицима исплате од дана тих извршених исплата, већ од дана када их је тужилац позвао да му те износе надокнаде, односно од дана подношења тужбе у овој парници, посебно имајући у виду да је неспорно да никаквих сазнања о вођеним парницама нису имали.

У поновном поступку првостепени суд ће отклонити пропусте на које је указано овим решењем и донети правилну и закониту одлуку.

На основу одредбе члана 416. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић